

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase, soudkyně Jitky Zavřelové a soudce Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **N. T.**, zastoupená Mgr. Adamem Hefnerem, advokátem se sídlem Koželužská 3034/1, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2024, čj. OAM-46629-9/ZM-2024, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 12. 2024, čj. 17 A 16/2024-33,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Shora označeným rozsudkem Krajský soud v Plzni (dále též „krajský soud“) zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení žalobou napadeného rozhodnutí (sdělení) ze dne 20. 8. 2024, jímž jí žalovaný vyrozuměl o tom, že nesplnila podmínky stanovené v § 42g odst. 7 a 8 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), pro zaměstnávání na pracovním místě řidička nákladního automobilu skupiny D.

[2] Krajský soud souhlasil s žalovaným, že žádosti žalobkyně nebylo lze vyhovět. Stěžovatelka totiž k oznámení přiložila mj. ukrajinský řidičský průkaz, který není pro výkon předmětného zaměstnání na území České republiky dostatečný, neboť stěžovatelce (jakožto osobě pobývající na základě zaměstnanecké karty na území České republiky dlouhodobě) plyne z § 116 odst. 3 a § 118 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), povinnost vyměnit řidičský průkaz vydaný cizím státem za řidičský průkaz vydaný správními orgány České republiky. Podle § 116 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích: *Držitel platného řidičského průkazu vydaného cizím státem, který má na území České republiky trvalý pobyt nebo přechodný pobyt na dobu*

*delší než 1 rok podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, je povinen požádat příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností o vydání řidičského průkazu výměnou za řidičský průkaz vydaný cizím státem, a to do 3 měsíců ode dne návratu do České republiky, jde-li o občana České republiky, nebo ode dne, kdy mu byl povolen trvalý pobyt nebo přechodný pobyt na dobu delší než 1 rok, jde-li o cizince.* Podle § 118 odst. 2 věty první téhož zákona pak řidičský průkaz vydaný cizím státem, jehož držitel má na území České republiky trvalý pobyt nebo přechodný pobyt na dlouhodobé vízum na dobu delší než 1 rok, neopravňuje k řízení motorového vozidla na území České republiky, jestliže tento držitel nepožádal o výměnu řidičského průkazu vydaného cizím státem za řidičský průkaz podle § 116 odst. 2 nebo odst. 3. Pokud tedy stěžovatelka k oznámení změn zaměstnavatele přiložila ukrajinský řidičský průkaz, je zřejmé, že si jej nevyměnila za český. Z dokumentů přiložených k danému oznámení tak jednoznačně vyplynulo, že žalobkyně nesplňuje odbornou způsobilost pro výkon nového povolání. Bylo tedy nadbytečné vyzývat žalobkyni k předložení prohlášení budoucího zaměstnavatele o odborné způsobilosti pro výkon požadovaného zaměstnání. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz) a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost. Poukázala na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu a nedostatečnost skutkových zjištění. Dále nesouhlasila s postupem žalovaného, který nevyhověl její žádosti. Akcentovala, že její oznámení o změně zaměstnavatele dle § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců vykazovalo v době podání vady, neboť k němu v důsledku administrativního pochybení nepřiložila prohlášení budoucího zaměstnavatele o odborné způsobilosti pro výkon požadovaného zaměstnání. Za této situace jí měl žalovaný vyzvat k odstranění vad podání, tj. k tomu, aby doplnila požadované prohlášení, a nikoliv bez dalšího přistoupit k vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud pak pochybil, pokud postup žalovaného aproboval. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak rozsudek krajského soudu, tak i žalovaným vydané sdělení.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti neshledal stížní námitky důvodnými. Akcentoval, že z dokumentů, které stěžovatelka k předmětnému oznámení o změně zaměstnavatele přiložila, je zřejmé, že nesplňuje odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání – řidič nákladního automobilu skupiny D. Nebyla tedy odborně způsobilá k výkonu nového povolání. Na tom by nemohlo nic změnit ani doložení čestného prohlášení. Vadu stěžovatelčina podání je tak nutné posoudit jako neodstranitelnou, protože žalovaný nebyl povinen stěžovatelku k jejímu odstranění vyzvat. Závěrem žalovaný uvedl, že stěžovatelka může práci řidičky na území České republiky vykonávat, postačí, když si vymění řidičský průkaz. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl.

[5] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení

pokračování

krajského soudu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[6] Kasační stížnost není přijatelná.

[7] Soud předně konstatuje, že předmětné sdělení lze napadnout přímo správní žalobou, neboť proti němu nejsou přípustné opravné prostředky v rámci správního řízení (viz rozsudky zdejšího soudu ze dne 12. 5. 2005, čj. 2 Afs 98/2004-65, č. 672/2005 Sb. NSS, ze dne 27. 9. 2021, čj. 10 Azs 156/2021-28, ze dne 27. 7. 2022, čj. 2 Azs 133/2022-22, ze dne 14. 10. 2024, čj. 5 Azs 46/2024-38, či usnesení ze dne 17. 9. 2021, čj. 8 Azs 56/2021-41, atp.). Krajský soud proto nepochybil, pokud žalobu připustil k věcnému přezkumu.

[8] Při soudním přezkumu se krajský soud nedopustil nepřezkoumatelnosti. Vypořádal jádro vznesené argumentace, resp. nosné žalobní námitky (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 28/2008-76, nebo usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 18. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).

[9] Ani při přezkoumávání skutkového stavu se krajský soud nedopustil pochybení, jež by svojí povahou stálo proti základním zásadám přezkumného soudního řízení (viz např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 27. 1. 2009, čj. 2 Azs 91/2008-66, či usnesení téhož soudu ze dne 7. 11. 2019, čj. 2 Azs 75/2019-46). Pokud pak stěžovatelka poukazuje na nedostatečnost skutkových závěrů žalovaného, odkazuje kasační soud na konstantní judikaturu, z níž mj. vyplývá, že „rozsah a správnost zjištění relevantního skutkového stavu žalovaným je otázkou dokazování, které probíhá v každém řízení individuálně; z uvedené individuality pak plyne rozdílná relevance určitých dokazovaných skutečností pro následné právní posouzení, jež je projevem zde dominující zásady volného hodnocení důkazů. Typové důvody přijatelnosti vymezené pod bodem 4) písm. a) a b) usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, se vážou k otázkám právním a jejich řešení právě správním soudem, nikoli správním orgánem“ (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, čj. 2 Azs 301/2018-37, či ze dne 11. 3. 2020, čj. 2 Azs 279/2019-45).

[10] Rovněž posouzení jádra věci krajským soudem, tedy zda žalovaný pochybil, pokud žádosti nevyhověl, resp. zda měl před svým rozhodnutím činit další kroky, odpovídá východiskům právní úpravy a navazující judikatury. Z ní vyplývá, že předmětné žádosti lze vyhovět mj. tehdy, pokud žadatel splňuje odbornou způsobilost [srov. § 42g odst. 8 ve spojení s § 42 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, § 116 odst. 3 a § 118 odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2023, čj. 4 Azs 124/2023-34, ze dne 26. 7. 2024, čj. 4 Azs 114/2023-34, ze dne 14. 11. 2024, čj. 10 Azs 173/2024-40, ze dne 24. 5. 2006, čj. 1 Afs 77/2005-43, ze dne 22. 3. 2016, čj. 2 As 20/2016-29, ze dne 30. 3. 2016, čj. 10 Azs 274/2015-32, ze dne 5. 4. 2018, čj. 9 Azs 438/2017-25, ze dne 25. 4. 2018, čj. 8 Azs 280/2017-29, atp.]. V daném případě však bylo již na základě stěžovatelkou přiložených příloh (ukrajinský řidičský průkaz a karta řidiče) jednoznačně zřejmé, že ta požadovanou odbornou způsobilost nesplňuje, a nebylo tak třeba obstarávat další podklady. Jinými slovy, v dané věci byl shromážděn dostatek

podkladů pro vydání předmětného rozhodnutí a činění dalších kroků tak bylo nadbytečné (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 16. 5. 2018, čj. 1 Afs 172/2017-59, ze dne 27. 7. 2021, čj. 8 Afs 252/2019-38, ze dne 7. 2. 2023, čj. 7 As 286/2022-77, atp.). Za této situace nebylo třeba vyzývat stěžovatelku ani k předložení čestného prohlášení budoucího zaměstnavatele, které by navíc z povahy věci nemohlo vyvrátit absenci předmětné odborné způsobilosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, čj. 1 Afs 77/2005-43, publ. pod č. 1049/2007 Sb. NSS, ze dne 22. 3. 2016, čj. 2 As 20/2016-29, ze dne 30. 3. 2016, čj. 10 Azs 274/2015-32, ze dne 5. 4. 2018, čj. 9 Azs 438/2017-25, či ze dne 25. 4. 2018, čj. 8 Azs 280/2017-29). Lze dodat, že *„poučovací povinnost správních orgánů v řízení, která vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech (§ 4 odst. 2 správního řádu z roku 2004). Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku.“* (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 10. 2010, čj. 5 As 1/2010-76).

[11] Ani žádná další část kasační argumentace podle Nejvyššího správního soudu nezakládá přijatelnost kasační stížnosti. Kasační stížnost nevyvolává otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny nebo byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon. Nejedná se ani o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Krajský soud naopak posoudil případ stěžovatelky v souladu s ustálenou judikaturou, od níž Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se odchýlit (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2024, čj. 8 Azs 132/2024-42).

[12] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[13] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. bod 53 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 5. května 2025

Tomáš Foltas  
předseda senátu